

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **N. K.,** zastoupené JUDr. Alenou Lněničkovou, advokátkou se sídlem Jandova 8, Praha 9, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2011, čj. CPR-1216-2/ČJ-2011-9CPR-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2011, č. j. 44 A 20/2011 - 22,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2011, č. j. 44 A 20/2011 - 22, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Odborem specializovaných činností, Oddělení pátrání, ze dne 8. 12. 2010, bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let podle § 119 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve znění platném do 31. 12. 2010. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala opožděné odvolání spojené s žádostí o prominutí zmeškání úkonu ve smyslu § 41 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl jako opožděné. Žalobkyně proto podala proti tomuto rozhodnutí žalobu.

[3] Krajský soud žalobu výše uvedeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění napadeného rozsudku po obsáhlé rekapitulaci průběhu dosavadního řízení pouze konstatoval, že žaloba není důvodná, neboť v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně podala odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně opožděně.

II.
Shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti

[4] Vzhledem k tomu, že žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) považuje rozsudek krajského soudu za nezákonný, podala proti němu kasační stížnost. Důvody nezákonnosti spatřuje jednak v nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], a dále v nesprávném posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[5] Stěžovatelka je přesvědčena, že byla zkrácena na svých právech, pokud správní orgán nevyhověl její žádosti o prominutí zmeškání úkonu. Podrobně vysvětlila, jaké překážky jí bránily podat odvolání v zákonné lhůtě pěti dnů. Poukázala na to, že je cizinka, neumí řádně česky a neorientuje se v českém právním řádu natolik, aby mohla bez odborné pomoci sama podat písemné odvolání. Její finanční prostředky nepostačovaly na zajištění právní pomoci. O bezplatné ustanovení právní pomoci v správním řízení požádat nemohla. Dále uvedla, že pomoc neziskové organizace je v zařízení pro zajištění cizinců poskytována pouze jednou týdně. Navíc, z celkové pětidenní lhůty na odvolání dva dny připadly na víkend.

[6] Napadený rozsudek krajského soudu považuje stěžovatelka za nepřezkoumatelný z důvodu, že se krajský soud vůbec nezabýval uvedenými žalobními námitkami; pouze v posledním odstavci napadeného rozsudku konstatoval, že odvolání podala skutečně po uplynutí zákonné lhůty. Stěžovatelka však v odvolání ani v žalobě vůbec netvrdila, že lhůtu k podání odvolání dodržela. Jakmile uvedené překážky odpadly, odvolání podala a zároveň požádala o prominutí zmeškání úkonu. Krajský soud tak dle názoru stěžovatelky měl zkoumat, zda odvolání mohlo být stěžovatelkou podáno včas, či nikoliv, a dále zákonnost rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti. Dle názoru stěžovatelky zjevně nedošlo k přezkumu namítaných skutečností.

[7] Stěžovatelka rovněž namítala, že zákonná lhůta k podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 169 odst. 6 zákona o pobytu cizinců v platném znění v délce pěti dnů je v rozporu s ústavním pořádkem, neboť v praxi ztěžuje cizincům možnost podání odvolání natolik, že jim je fakticky omezeno právo na přezkum rozhodnutí. Z tohoto důvodu považuje stěžovatelka toto ustanovení za protiústavní. Tuto námitku uplatnila již v žalobě s návrhem na předložení věci k rozhodnutí Ústavnímu soudu. Krajský soud se však s touto námitkou nijak nevypořádal.

[8] Stěžovatelka z těchto důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se s napadeným rozsudkem krajského soudu plně ztotožnil a kasační stížnost navrhl zamítnout jako nedůvodnou.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanoveními § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž musí zdejší soud přihlédnout z úřední povinnosti, byly namítány též v samotné kasační stížnosti.

[11] Podle ustálené judikatury zdejšího soudu se za nepřezkoumatelné považuje též rozhodnutí, v němž se soud nevypořádá se všemi uplatněnými žalobními body (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, a na něj navazující konstantní judikatura).

[12] Stěžovatelka v žalobě ze dne 8. 3. 2011 především uvedla, že odvolání proti rozhodnutí o vyhoštění podala po zákonné pětidenní lhůtě. Namítala však, že žalovaný nesprávně posoudil její žádost o navrácení v předešlý stav podanou podle § 41 odst. 4 správního řádu (tedy žádost o prominutí zmeškání úkonu). Podrobně v žalobě vysvětlila, proč považuje za nezákonné rozhodnutí žalovaného, kterým stěžovatelce neprominul zmeškání úkonu.

[13] Na uvedené krajský soud nijak nereagoval, v jednom jediném stručném odstavci na straně 4 jen uvedl, že odvolání bylo podáno po stanovené lhůtě. To však, jak správně uvádí stěžovatelka, nebylo mezi stranami vůbec předmětem sporu. K předmětu sporu, totiž zákonnosti rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu, se krajský soud nevyjádřil vůbec. Jak už přitom zdejší soud ve své judikatuře uvedl, „*byť rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí, konečné důsledky představující zásah do právní sféry účastníka správního řízení ve smyslu § 65 s. ř. s. konstituuje až výrok rozhodnutí o zmeškaném úkonu, zde o odvolání*. [...] *Rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak není vyloučeno ze soudní ochrany, neboť jeho přezkumu lze dosáhnout v rámci přezkumu finálního rozhodnutí o podaném odvolání, a účastník řízení není zkrácen na svém právu přístupu k soudu.*“ (rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 – 49, publ. pod č. 1881/2009 Sb. NSS). Protože krajský soud zákonnost rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty neposoudil, a naopak relevantní žalobní námitky zcela ignoroval, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[14] Stěžovatelka podala krajskému soudu rovněž obšírnou argumentaci ve prospěch protiústavnosti § 169 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 31. 12. 2010. Podle tohoto ustanovení *proti rozhodnutí o správním vyhoštění lze podat odvolání do 5 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.* Proto se stěžovatelka domáhala předložení příslušného návrhu Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy. Ani k této žalobní námitce se krajský soud nijak nevyjádřil. I v tomto je tedy jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[15] Krajský soud tedy zcela pominul všechny relevantní žalobní námitky stěžovatelky. Namísto toho se nepochopitelně vypořádal jen s otázkou, která nebyla nikým zpochybněna, totiž s faktem pozdního podání odvolání. Jeho rozhodnutí je tedy zcela nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost důvodnou.

IV.
Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. jako nezákonný zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem, který Nejvyšší správní soud vyslovil v tomto zrušovacím rozhodnutí. Krajský soud tedy v dalším řízení zváží, zda žalovaný správně dospěl k závěru, že stěžovatelka neprokázala závažné důvody pro zmeškání úkonu – podání odvolání. Poté se rovněž vypořádá s námitkou protiústavnosti § 169 odst. 6 zákona o pobytu cizinců,

ve znění do 31. 12. 2010. V novém rozhodnutí pak podle § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2011

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu